

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
ORIOL HUGUET, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting
GONZALO CANEDO, director comercial
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
JOAN SERRA, director de producció
IVAN GRAU, cap financer
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

LA NOVA CARTOGRAFIA QUE
BROLLA DE LA GLOBALITZACIÓ

Ramon Tremosa i
Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.com

EN SÍNTESI

L'Unicef
ha
d'esperar

Corredors urbans

He estat fa poc a Gandia participant en la seva universitat d'estiu. A diferència de Xàtiva, la capital de la Safor exhibeix amb normalitat les seves arrels borgianes, ben presents al seu Palau Ducal, així com també la seva catalanitat, gràcies entre altres coses al pes determinant dels regidors del Bloc a l'Ajuntament. L'any 1998 Gandia va rehabilitar el seu casc històric i, tot passejant pels seus carrers de viants que fan d'eixos comercials, la llengua del país és viva al carrer i als rètols de molts establiments. Com també passa a Ontinyent, Dénia i altres capitals comarcals del País Valencià, es té la sensació d'estar passejant pel centre de qualsevol capital comarcal catalana.

JOSEP VICENT BOIRA, professor de geografia de la Universitat de València, hi ha organitzat un curs que du per títol *Territori*, per aprofundir en les infraestructures de l'arc mediterrani. Boira va ser fa uns anys un dels primers autors a reivindicar la necessitat d'una articulació més eficient d'aquest eix, pels beneficis econòmics conjunts que tant per a Catalunya com per al País Valencià això suposaria (vegeu els seus llibres *Euram 2010. La via europea i València i Barcelona, retorn al futur*, publicats el 2002 i el 2006 per 3 i 4).

EL MÓN AVUI CANVIA A GRAN VELOCITAT i els mapes es resisteixen a reflectir aquesta vertiginosa evolució. Cada cop menys les fronteres estatals seran fronteres econòmiques. Fa tres setmanes que la revista *Newsweek* acaba d'explicar quin és el món en el qual vivim. Richard Florida i el seu equip han fet un mapa del món en el qual es mostren les noves megalòpolis i que anomenen corredors urbans (*urban corridors*), agrupacions de ciutats i regions motors del creixement econòmic, alguns per sobre de les fronteres estatals. Boira afirma que calen nous mapes per a la nova "guerra de les galàxies urbanes", una guerra de corredors urbans de ciutats i regions que competeixen entre ells. Florida ha elaborat la nova cartografia per al segle XXI a partir de les emissions lluminoses nocturnes, de la població i de la producció econòmica que aquestes generen.

BOIRA M'EXPLICA TOT ESMORZANT al Casal Jaume Primer de Gandia, situat al casc antic, que no seran les grans ciutats europees ni les velles o joves nacions d'Europa, ni tan sols la Xina o l'Índia, les unitats econòmiques reals que organitzaran el món. Fins i tot afirma que la Xina i l'Índia són països ficció: sí que són preocupants, en canvi, el corredor oriental entre Pequín i Xangai o la megaregió Bangalore-Hyderabad. Segons Florida, el món actual acull avui vint megalòpolis, territoris clau que concentren el 10% de la població mundial però que generen el 50% del PIB mundial i dos terços de l'activitat científica.

DEU MEGALÒPOLIS ES TROBEN als Estats Units, i a Europa sobresurt l'Eurolowlands, que abasta el Ruhr, Colònia, Amsterdam, Rotterdam, Brussel·les, Anvers i Lila. També hi destaquen tot el sud d'Anglaterra, tot el nord d'Itàlia i l'arc mediterrani: l'Eurosunbelt, el cinturó del sol europeu, s'estén des de Múrcia fins a Lió, amb tres ciutats més que en formen la columna vertebral: Marsella, Barcelona i València. Amb quasi vint-i-cinc milions d'habitants, Florida parla de la seva capacitat d'atracció d'em-

S. SOMEKAWA

“El món actual acull avui vint megalòpolis, territoris clau que concentren el 10% de la població mundial però que generen el 50% del PIB mundial i dos terços de l'activitat científica”

preses pels seus costos competitiu i el seu estil de vida mediterrani, cada cop més apreciat com a factor de localització econòmica i humana. A la península Ibèrica s'hi aprecia també la petita illa de Madrid, que no forma part de cap corredor urbà amb només sis milions d'habitants, i l'eix que s'estén de Lisboa fins a la Corunya, tot abastant Porto i Vigo, amb deu milions d'habitants.

JOSEP VICENT BOIRA ÉS OPTIMISTA pel que fa al futur de l'arc mediterrani. La revista *Newsweek* emplaça els líders polítics i econòmics a assumir la revolucionària cartografia que brolla de la globalització: cal que aquests líders comparteixin infraestructures entre ciutats, aliances estratègiques entre els seus

ports i aeroports, corredors comuns on localitzar i concentrar les inversions... Ara ja no són només professors il·luminats o editors militants els que recuperen els discursos de la necessària col·laboració entre catalans i valencians de principis de segle, o els escrits de Perpinyà Grau dels anys trenta en aquest sentit.

FINS I TOT EL MATEIX PP VALENCIÀ acaba de canviar el seu tradicional discurs radial d'infraestructures, basat en el fantasma "eix de la prosperitat" València-Madrid, per les fotos amb els dos germans Nadal, responsables de la matèria del govern tripartit. En els darrers mesos els governs català i valencià han reivindicat conjuntament l'alta velocitat de doble via entre València i Barcelona: avui hi ha només una única via entre Castelló i Tarragona tant per a pasatgers com per a mercaderies, però l'amic ZP no està per la feina de desdoblant aquest coll d'ampolla.

HA ESTAT DECISIU EN AQUEST CANVI del PP valencià un recent toc d'atenció de la Ford d'Almussafes al govern de Camps: el trànsit de vehicles creix cada any a l'AP7 i, en no fer-ho el seu nombre de carrils, els col·lapses futurs seran cada cop més freqüents; si no hi ha un tren com cal per a sortir als mercats europeus, la Ford se'n podria anar del País Valencià. I és que, com conclou literalment Richard Florida a *Newsweek*, "la nostra atenció sobre les ciutats estava equivocada". "El creixement i la innovació vindran dels nous corredors urbans".

Marçal
Sintes

L'operació contra la junta del F.C. Barcelona ha conclòs. Hi han pres part alguns personatges d'opereta i s'hi han pogut intuir trames que algun dia, algú, hauria d'explicar en detall. El Tribunal Català de l'Esport no ha admès a tràmit les quatre denúncies que buscaven inhabilitar Joan Laporta i la resta de directius. Ara, seguint el que ha dit la justícia, se celebraran eleccions al Barça. Caldrà veure si es presenta una candidatura o candidatures alternatives, però, en tot cas, als possibles competidors de Laporta els hauria convingut no presentar-se davant els socis fins l'any que ve, que és exactament —oh, paradoxa!— el que volia també la junta. A ningú no se li amaga que tant l'època de l'any com el fet que hi hagi una ordre judicial que obligi a engagar el procés immediatament beneficien Laporta i els seus companys. Es presentin altres candidats o no, tenen tots els números per continuar. No obstant, l'assumppte tindrà algunes repercussions negatives per al Barça. Un grapat de projectes i negociacions en marxa quedaran suspesos fins que no torni la normalitat a la institució. Entre les pegues que provocaran les sobtades eleccions n'hi ha una que a Joan Laporta li dol més que les altres. Parlo de la presentació mundial de l'acord amb l'UNICEF perquè el logo d'aquest organisme figure en les samarretes blau-granes. L'acte, amb la participació de Kofi Annan, s'havia de realitzar l'11 d'agost a Nova York tot aprofitant la gira del primer equip de futbol per Mèxic i Estats Units, però s'ha hagut de suspendre. Caldrà deixar-ho per a més endavant. Una autèntica llàstima.

m.sintes@hotmail.com